

El Boss grec

Concert de Iorgos Dalaras a Viena

Anna Figueras

Uns estimats amics, que em coneixen bé, em van fer un regal que sabien que em faria molt feliç: una entrada per a un concert de Iorgos Dalaras. El concert al qual vaig tenir la sort d'assistir va ser a la Konzerthaus de Viena, el dia 2 de juny d'aquest any.

Imatge: Anna Figueras

Després de la pandèmia, que va obligar-lo a parar com a tothom, Iorgos Dalaras ha tornat a recórrer el món amb la seva veu i la música grega, i a oferir novament al seu públic, així, ocasions de veure'l i escoltar-lo tan sovint com abans. L'any passat va fer una gira que va portar-lo a diverses ciutats del centre d'Europa, començant a Belgrad, al maig, i acabant a Londres, a l'octubre. La gira del 2023 ja ha estat mundial: ha cantat a Austràlia, Amèrica del Nord i Europa. Un dels concerts d'aquesta gira ha estat a Viena, al qual l'han acompanyat, a més del seus estimats músics de sempre, les veus de les joves cantants Aspasia Stratigú i Violeta Íkari.

La Konzerthaus de Viena és una sala polivalent construïda entre els anys 1911 i 1913 amb la idea d'oferir espectacles tant de música tradicional com de música més innovadora que arribessin a un sector més ampli de públic. A la dècada dels anys 70 va ser reconstruït i actualment té quatre sales, a la sala més gran, la Großer Saal de 1840 places, és on ha actuat Iorgos Dalaras aquest any.

El primer cap de setmana de juny va fer bon temps a Viena, sol i calor després dels freds hivernals. La ciutat oferia activitats ben diverses: un campionat de bàsquet a l'aire lliure, una fira de la cervesa, una fira de productes vegans, un campionat de monopatins, etc. Els carrers i parcs eren plens a vessar, tant d'autòctons com de visitants, i hi havia cues per a tot. Entre tanta oferta d'activitats no vam trobar cap cartell que anunciés el concert de Dalaras, amb prou feines n'hi havia un de petit sobre la taquilla del teatre.

Vam ser dels primers d'arribar, veníem de molt lluny i estàvem impacients. A la porta no hi havia gens de cua, al vestíbul i al bar, poca gent; però tot anunciava un gran esdeveniment per la gran quantitat de cambrers, guarda-robes i guardes que ens esperaven. I ho va ser. La magnífica sala es va anar omplint de mica en mica, de manera que a les vuit del vespre, l'hora d'inici del concert, no hi cabia ni una agulla; de fet van afegir unes quantes rengleres de cadires al davant.

El concert va durar unes tres hores, amb un descans de mitja hora. Durant tot el concert, Dalaras es va mostrar, com fa sempre, còmplice amb els seus músics, als quals no va estar-se d'elogiar, com també fa sempre. Acompanyat de la guitarra, va alternar les cançons en solitari amb les que interpretava amb alguna de les dues cantants que l'acompanyaven o amb totes dues alhora. També hi va haver moments, a l'inici de cada part, en què va deixar l'escenari a les seves dues acompanyants o a la música instrumental. Les cançons eren conegudes, del seu amplíssim repertori, des de les més antigues fins a les últimes. No m'és possible, aquí, especificar més els títols perquè els assistents no vam disposar de cap programa! Però el públic coneixia les cançons i les cantava, perquè la gran majoria del públic era grec, amb alguns germànics esparsos... i tres catalans. A Dalaras li agrada comprovar el grau d'implicació del seu públic, per això sovint el convida a cantar amb ell o deixa de cantar perquè se senti només la veu de la gent. A Viena la implicació va ser tan forta que fins i tot hi va haver un moment que va exclamar: «Som a Viena, o a Kessarianí?»

Imatge: Anna Figueras

El concert va durar unes tres hores, amb un descans de mitja hora. Durant tot el concert, Dalaras es va mostrar, com fa sempre, còmplice amb els seus músics, als quals no va estar-se d'elogiar, com també fa sempre. Acompanyat de la guitarra, va alternar les cançons en solitari amb les que interpretava amb alguna de les dues cantants que l'acompanyaven o amb totes dues alhora. També hi va haver moments, a l'inici de cada part, en què va deixar l'escenari a les seves dues acompanyants o a la música instrumental. Les cançons eren conegudes, del seu amplíssim repertori, des de les més antigues fins a les últimes. No m'és possible, aquí, especificar més els títols perquè els assistents no vam disposar de cap programa! Però el públic coneixia les cançons i les cantava, perquè la gran majoria del públic era grec, amb alguns germànics esparsos... i tres catalans. A Dalaras li agrada comprovar el grau d'implicació del seu públic, per això sovint el convida a cantar amb ell o deixa de cantar perquè se senti només la veu de la gent. A Viena la implicació va ser tan forta que fins i tot hi va haver un moment que va exclamar: «Som a Viena, o a Kessarianí?»

És evident que aquests concerts arreu del món estan adreçats principalment a un públic grec; de fet Dalaras s'hi dirigeix sempre i exclusivament en grec. ¿És per aquest motiu que Iorgos Dalaras no ha cantat mai a Barcelona? Jo el veig al nostre magnífic Palau de la Música Catalana, i no em costa pensar que també aquí ompliria la sala el seu públic fidel. (Deixo la idea aquí).

Iorgos Dalaras va néixer l'any 1949, el mateix any que el *Boss*. Quina bona collita de músics, aquell any! En el concert de Viena, Dalaras va demostrar que està en plena forma

física i que conserva els matisos i registres de la seva magnífica i inconfusible veu. A més és evident que s'ho passa bé en els concerts, tocant i cantant amb els seus amics, i que el fa feliç comprovar que la gent encara el segueix i que la música grega segueix tan viva com sempre a les ciutats més apartades del món. Esperem que segueixi així molts anys més i que nosaltres en puguem seguir gaudint, també.

Imatge: Anna Figueras